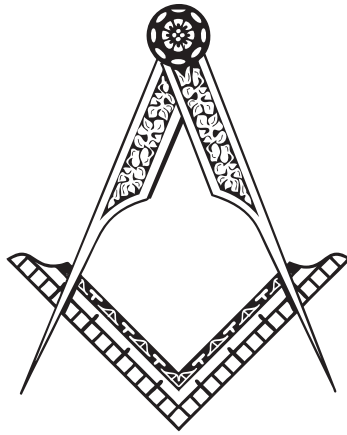

HITLER EN DE VRIJMETSELARIJ

ARNAUD DE LA CROIX

HITLER EN DE VRIJMETSELARIJ

 | LANNOO

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Omslagontwerp: Studio Lannoo

Vormgeving: Studio Lannoo i.s.m. Wim De Dobbeleer

Omslagillustratie © Bettmann/CORBIS

Vertaling: Marianne Maes

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, en Arnaud de la Croix, 2013

D/2013/45/509 - NUR 697

ISBN 978 94 014 1322 0

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

- 7 Voorwoord
11 Het laatste bedrijf

EERSTE DEEL

**AAN DE BRON
VAN HET NAZIGEDACHTEGOED**

- 23 Een prealabele kwestie
40 De Weltanschauung van Adolf Hitler
65 De mannen van Thule
84 Een wereldwijd complot

TWEEDE DEEL

DE UITVOERING

- 125 Hitlers minister-vrijmetselaar
143 Het einde van de Duitse vrijmetselarij
157 De Zwarte Orde
179 De situatie in de bezette landen, de satellietstaten
en de bondgenoten van het Rijk
193 Epiloog
198 Bibliografie
204 Dankwoord
205 Register

VOORWOORD

Arnaud de la Croix toont hier zijn passie voor de middeleeuwse verheerlijking van lichaam en geest. Gewapend met zijn kennis van tempeliers en bouwers van kathedralen duikt hij de 20ste eeuw in om op meesterlijke wijze de relatie te ontrafelen tussen het nazisme en de vrijmetselarij, een nagenoeg onbekend terrein.

Tot hiertoe was de literatuur over de bredere problematiek van deze relatie tussen het nazisme en geheime of discrete genootschappen van alle slag in een zogenaamd voorhistorisch tijdperk – met nadruk op ‘voor’ – verouderd en van een middelmatige kwaliteit. Een van de zeldzame historici die zich waagden aan dit onderwerp is Nicholas Goodrick-Clarke, die een bron van informatie was voor Arnaud de la Croix, maar jammer genoeg te vroeg overleed.

Het nazisme gedijt goed op een voedingsbodem van irrationele overtuigingen. Twee Oostenrijkse auteurs, Guido List, alias Guido von List (1848-1919), en Adolf-Joseph Lanz, alias Jörg Lanz von Liebenfels (1874-1954), waren beiden fervente voorvechters van het ‘arische ras’. Zij werden gezien als de voorboden van het nazisme en Hitler werd lange tijd beschouwd als hun ijverige leerling en opvolger, hoewel daar onvoldoende bewijs voor was. Voor von Liebenfels stond het arische ras lijnrecht tegenover het ‘Joodse ras’; hij was trouwens voorstander van een strikte scheiding tussen beide. Arnaud de la Croix, die deze gebeurtenissen hier opnieuw tot leven brengt, bewijst met absoluut vakmanschap dat Hitler ook uit heel wat andere bronnen putte, al zijn die niet

allemaal echt overtuigend. De la Croix maakt vooral duidelijk dat Hitler zich heeft losgemaakt van zijn meesters om een ideologie te ontwikkelen die in vele opzichten origineel kan worden genoemd. Het ging bij Hitler overigens om een ver doorgedreven politiek activisme en een politieke ideologie; zijn ideeën stonden ten dienste van zijn wil om de wereld te reorganiseren en zo ver had zich tot dusver niemand gewaagd.

Aan het einde van de 19de eeuw sloten List en Liebenfels zich aan bij de occultistische beweging, die een reactie was tegen het rationalisme van de 18de-eeuwse verlichting. Deze beweging, die naam kreeg dankzij de befaamde Helena Blavatsky (1831-1891), wilde tegemoetkomen aan de 'verzuchting van de mens om opnieuw een plaats te vinden in het centrum van het heelal'. En hier verschijnt dan de vrijmetselarij op het toneel. Honderden jaren voor de verlichting stond deze organisatie al bekend om haar ontelbare ideologieën en traditionele gebruiken. Later nam ze de bocht naar de moderne tijd, althans wat de meeste van haar loges betreft. Terwijl heel wat leden christen bleven, scheurde de organisatie zich beetje bij beetje af van de Kerk en maakte er zelfs heel wat vijanden; de jezuïet Augustin Barruel (1741-1820) was de invloedrijkste. In 1792 werd hij naar Londen verbannen nadat hij in verschillende werken de stelling had ontwikkeld dat een complot van de vrijmetselarij aan de basis lag van de Franse Revolutie. De vrijmetselarij was volgens hem ook besmet door de nefaste invloed van de Joden, een overtuiging die door zijn Italiaanse volgeling, Jean Baptiste Simonini, werd overgenomen. De cirkel was rond toen de Fransman Roger Gougenot des Mousseaux (1805-1876), die in 1869 het begrip 'Joods-maçonnieke samenzwering' lanceerde, de voorloper schreef van de *Protocollen van de wijzen van Zion*, het fictieve verslag van de Russische politie. (Umberto Eco bracht dit onderwerp recent nog onder de aandacht in *De begraafplaats van Praag*. Dit werk komt als geroepen om het

onderscheid duidelijk te maken tussen de historische realiteit en de vrijheden van de romanschrijver.)

Deze gebeurtenissen illustreren waarom Hitler de Duitse vrijmetselarij beschouwde als een onduldbare concurrent en waarom hij al snel maatregelen nam om de organisatie te laten verdwijnen, ondanks de knieval van een groot aantal loges, die al snel bereid waren om de kaart te trekken van het nationalistische en antisemitische gedachtegoed. Toch ziet men bij hen niet datzelfde verbeterde fanatisme tegenover Joden. Het bewijs daarvan vinden we bij dr. Schacht, die tijdens een tamelijk lange periode aan het hoofd stond van het economische en financiële bestuur van het Derde Rijk, een periode van heel wat belangrijke ontwikkelingen. Schacht, telg uit een geslacht van vrijmetselaars, keurde wel de uitsluiting goed van Joden uit publieke functies en maakte daar ook echt werk van. Later zal blijken dat zijn houding, het resultaat van de lutherse anti-Joodse mentaliteit, hem niet medeplichtig maakte aan de daaropvolgende gruwelmoorden (getuige zijn vrijspraak in Neurenberg). Het is goedkoop en typisch voor Hitler om in te spelen op de negatieve gevoelens tegenover het nazisme en op die manier zijn ideeën op te dringen. Tijdens zijn bewust satanische demarche gedroeg Hitler zich de facto als de Satan uit de christelijke geloofswereld. Hij zorgde ervoor dat mensen een afkeer kregen van zichzelf, zodat ze nog lager konden vallen.

Alles welbeschouwd houdt Arnaud de la Croix in dit boek de uitgebreide documentatie over deze complexe kwestie goed onder controle, maar af en toe blijven we – ondanks de degelijke informatie – wat op onze honger. Heel wat punten hebben nood aan grondiger onderzoek, vooral in het laatste deel over de omvang van de vervolging in de bezette landen tijdens de Tweede Wereldoorlog. Men kan zich bijvoorbeeld afvragen waarom Pétain een grotere afkeer had van de vrijmetselarij dan van de Joden.

Het antwoord ligt in zijn beperkte begrip van het nationaalsocialisme, dat hij als zoethoudertje gebruikte om iedereen te misleiden. ‘Een Jood is niet verantwoordelijk voor zijn geboorte, een vrijmetselaar is dat wel voor zijn keuze’, beweerde hij. Hij had niet door dat Hitlers waardeschaal precies naar de andere kant overhelde, volgens hem zijn keuzes omkeerbaar, maar ‘bloed’ is dat niet.

We leven in een tijdperk waarin de verlichtingsideeën ter plaatse blijven trappelen en waarin complottheorieën terrein winnen, om totaal tegengestelde redenen. Dat heeft dan weer te maken met het spoor dat Hitler heeft achtergelaten op de wereld. Om die reden is dit kritische en verhelderende boek het vermelden waard.

François Delpla

HET LAATSTE BEDRIJF

Soldaten aan het Duitse oostfront!

Voor de eerste keer trekt de verderfelijke Joods-bolsjewistische vijand massaal ten aanval.

Hij probeert Duitsland te vernietigen en ons volk uit te roeien...

Als elke soldaat aan het oostfront de volgende dagen doet wat hij moet doen, zal de laatste stormloop uit Azië mislukken, zoals ook de aanval van onze vijanden uit het westen, ondanks alles, uiteindelijk zal falen.

Dagorder van de Führer aan de soldaten van het oostfront op 15 april 1945

Tussen de ruïnes van Berlijn gieren de stalinorgels, de raketwerpers op vrachtwagens die door de Russen voortdurend worden verplaatst. De *Katjoesja's*, zoals zij ze noemen, maken een oorverdovend lawaai.

Aan de overkant dolen de laatste verdedigers van de stad, enkele fanatieke groepen jongeren van de *Hitlerjugend*, de geregelde, uitgeputte eenheden van de *Wehrmacht*. Sommigen dragen nog een *Panzerfaust*, een één schot afvurende granaatwerper, bedoeld om de nochtans onstuitbare opmars van de Sovjet-Russische tanks te stoppen. Ook ziet men oudere mannen die behoren tot de *Volkssturm* – de ‘volksstorm’ – een volksmilitie, die op bevel van Martin Bormann, het hoofd van de kanselarij van de nationaalsocialistische partij en secretaris van Hitler, op 25 september 1944 werd opgericht. En nog enkele SS'ers, vooral buitenlandse vrijwilligers waaronder heel wat Fransen, de laatste overlevenden van de Division Charlemagne...

Sinds 23 april 1945 voert de Sovjet-Russische artillerie zware bombardementen uit op de regeringswijk en op 28 april naderen de meest onverschrokken soldaten, ondanks het sporadische vuren, al tot op enkele honderden meter van de nieuwe rijkskanselarij.

Onder de tuin ernaast, met de ruïnes van het exuberante paleis dat de jonge, briljante architect Albert Speer in 1938 wist te bouwen in minder dan negen maanden tijd, heeft de man die de wereld op zijn grondvesten liet daveren, zich verschanst.

Diep in de *Führerbunker*, onder een vier meter dikke laag aarde en drie meter beton, waarover hij nog een laag steenslag van een meter dik had laten aanbrengen, bereidde Hitler zich voor om een einde aan zijn leven te maken. Op de ochtend van 29 april had het nieuws hem bereikt dat zijn vriend, de Italiaanse dictator Benito Mussolini, de dag voordien door verzetsstrijders was geëxecuteerd en dat zijn lichaam en dat van zijn minnares, Clara Petacci, door het volk waren bespot en aangevallen en op het Loretoplein in Milaan in het openbaar aan de voeten waren opgehangen.

Op 30 april om 15.30 u zal Hitler zich een kogel door de rechter-slaap jagen. Maar op de avond van 28 april zal hij eerst nog trouwen met zijn vriendin Eva Braun. Zij zal zich tegelijk met hem in de bunker van het leven beroven met een cyanidecapsule, een bliksemsnel werkend middel dat hij dan al heeft uitgetest op zijn hond Blondi.

Op 28 april roept de Führer zijn secretaresse, Traudl Junge, bij zich, terwijl drieste Russische soldaten de gepantserde deuren beschieten die toegang geven tot het ingewikkelde onderaardse gangstelsel, waarna ze worden uitgeschakeld door zijn lijfwacht. Deze vrouw, die al bij hem in dienst is sinds 1942, zal in de nacht van 1 op 2 mei de bunker verlaten na de zelfmoord van haar baas. Ze bevindt zich aanvankelijk in de zone die door de Sovjet-Russen wordt bezet, maar ze zal uiteindelijk erin slagen om te ontsnappen naar München. Van 1947 tot 1948 zet ze haar ervaringen

op papier, maar het zal nog jarenlang duren voor ze daarmee naar buiten komt. Pas in 2001 zal ze haar getuigenis toevertrouwen aan Melissa Müller, een jonge Duitse historica.

De film *Der Untergang* (2004), waarin Traudl Junge zelf te zien is, is gebaseerd op haar boek. In 2002 overlijdt ze.

Van die gedenkwaardige avond herinnert ze zich het volgende:

De Führer komt me tegen, neemt mijn hand vast en vraagt: 'Heb je wat kunnen rusten, mijn kind?' Wanneer ik verrast ja knik, vervolgt hij: 'Ik zou je iets willen dicteren.' Ik was al volkomen vergeten dat deze vermoeide, zwakke stem mij ooit in zo'n snelvaart dicteerde dat ik met moeite kon volgen. Wat wilde hij nu nog laten noteren?

Hij neemt zijn secretaresse mee naar de vergaderzaal in de bunker en steekt meteen van wal, terwijl zij vliegensvlug in steno noteert: 'Mijn politiek testament'.

Traudl Junge verwacht dan een verklaring voor wat er is gebeurd, een verantwoording voor deze ramp, die – zoals blijkt uit haar memoires van 2002 – vooral duidelijk wordt in de afschuwelijke ontberingen en het lijden van het Duitse volk tijdens deze oorlog.

Maar dat blijkt al snel ijdele hoop, zo vertelt ze. 'Koudweg, bijna mechanisch spreekt de Führer de beschuldigingen en de eisen uit die ik ken, die het Duitse volk en de hele wereld al kennen.' Zo blijkt...

Het is zo, begint Hitler zijn verklaring in zijn politiek testament, dat ik of geen enkele andere Duitser in 1939 een oorlog wilde. Die werd alleen maar beoogd en ontketend door buitenlanders die ofwel Joods waren of die werkten voor Joden.

Hij vertelt hier inderdaad niets nieuws; hij heeft het, zoals we zullen zien, over de vrijmetselarij.

In zijn toespraak van 19 juli 1940 voor de leden van de Rijksdag – een toespraak die niet alleen bedoeld was voor de Duitse afgevaardigden, die alle raadgevende of beslissende macht werd ontnomen, maar ook voor de kanselarijen en journalisten van over heel de wereld – verklaarde Hitler:

Joden en vrijmetselaars, wapenfabrikanten en zij die voordeel halen uit de oorlog, internationale sjacheraars en beurspeculanten vonden fanatieke volgelingen... en die stelden de oorlog voor als iets wat gunstig en bijzonder begerenswaardig is.

Het zijn deze criminelen, zo voegde hij er destijds aan toe, die na de akkoorden van München eind 1938, Polen ertoe hebben aangezet de Duitse eisen te weigeren. En dan hebben we het vooral over de gedenkwaardige corridor van Danzig, die de Duitsers de vrije doorgang naar de haven van Danzig zou verlenen over Pools grondgebied.

Volgens Hitler hadden mijnheer Churchill en de anderen met hun ‘va-t-en guerre’ (naar *Marlborough s’en va-t-en guerre*, een populair Frans volkslied, n.v.v.) de voorkeur gegeven aan een ‘verachtelijk spel’. Ze hadden samen met Polen verraad gepleegd en het garanties gegeven dat Engeland het Rijk de oorlog zou verklaren, wanneer Duitsland Polen zou binnenvallen. Dat was inderdaad de teneur van het bijstandsverdrag dat Groot-Brittannië en Polen tekenden op 25 augustus 1939.

De Europese mogendheden hadden zich tot dan afzijdig gehouden, zowel tijdens de gedwongen annexatie van Oostenrijk door Duitsland in maart 1938, als in de herfst van dat jaar tijdens de annexatie van het Sudetenland in Bohemen en Moravië, het deel van het Tsjecho-Slowaakse grondgebied dat door een Duitse minderheid werd bewoond. Deze annexatie werd goedgekeurd door Frankrijk en Groot-Brittannië en op het laatste moment werd een oorlog vermeden, dankzij de akkoorden van München, waarbij Mussolini als tussenpersoon optrad.

Gedurende heel de oorlog, die begon in 1939, bleef Hitler hopen dat er – ondanks alles – door het wonder van het ras een ‘vriendschap’ zou ontstaan tussen de Duitsers en dat volk uit het noorden, de Angelsaksen...

In deze context moet men de escapade (of de missie?) zien van Rudolf Hess, de tweede man in de partij, die in mei 1941 in het grootste geheim alleen naar Schotland vloog – misschien op eigen houtje of toch met de goedkeuring van zijn chef – om een uitzonderlijke vrede voor te stellen aan Groot-Brittannië.

We zullen ongetwijfeld nooit het fijne van deze zaak te weten komen; sommige Britse documenten zijn nog steeds niet openbaar gemaakt en Hess heeft zich in de Spandau-gevangenis, waar hij tot aan zijn dood in 1987 gevangen zat, steeds in stilzwijgen gehuld. Interessant is wel dat hij lange tijd waanzin veinsde, vooral tijdens het proces van Neurenberg. Hij gedroeg zich trouwens precies zoals de Führer hem had opgedragen na de opzienbarende mislukking van zijn demarche.

Zoals Otto Dietrich, de *Reichspressechef* (hoofd van de persdienst), in zijn memoires verklaarde, was deze ‘waanzin’ volgens Hitler te wijten aan het feit dat Hess zich ophield in esoterische kringen:

Hitler verklaarde dat Hess volgens hem geen verrader was en dat hij had gehandeld onder invloed van een idee-fixe. Het feit dat hij zich regelmatig ophield in esoterische milieus, maakte zijn ‘waanzin’ nog groter. In die zin moet men de door hem gedicteerde informatie zien, waarin hij beweert dat Hess de vlucht had genomen in een moment van waanzin.

Volgens Hitler is de funeste invloed van ‘Churchill en consorten’ en van de ‘Joden en vrijmetselaars’ hoe dan ook de aanleiding geweest tot de oorlog en dit ondanks de raciale en strategische alliantie die het Britse Rijk had moeten binden aan het Derde Rijk.

De Führer beweerde dat het Rijk alleen maar wilde uitbreiden naar het oosten, zodat Engeland de vrije hand zou krijgen in zijn imperium.

Deze ideeën zal Hitler tot vervelens toe herhalen, zowel in zijn toespraken – hij vond het jammer dat hij er niet in geslaagd was de zo gewilde vriendschap tussen Engeland en Duitsland tot stand te brengen, zo vertelde hij in juli 1940 aan de Rijksdag– als in de tafelgesprekken die hij tijdens de oorlogsjaren hield en die Bormann zorgvuldig liet noteren:

*Als hij zich op het allerlaatste moment bij de Engelsen had voorgedaan als een man met een scherpzinnige geest, zou hij meteen hebben geprobeerd om vrede te sluiten en op die manier nog te redden wat er te redden viel...
Elk land, dat geef ik toe, kent al eens momenten van collectieve waanzin...
Iemand van het parlement zou moeten opstaan en tegen Churchill zeggen: 'Doe ons een plezier en verdwijn, zodat we ook nog eens goed nieuws kunnen brengen in het rijk!'*

Een ander tafelgesprek dat Hitler in aanwezigheid van een Deense SS-Sturmbannführer (majoor) van de Vikingdivisie op 22 januari 1942 hield, voorspelt meeromvattende ideeën over de uitbreiding van het Reich, maar het gaat misschien om blufpoker van de krijgshoofd:

Vanaf het moment dat we Europa hebben vormgegeven, zullen we ons kunnen richten op Afrika. En wie weet? Misschien kunnen we op een dag nog andere ambities hebben.

We keren nu terug naar het politiek testament dat Hitler door zijn secretaresse liet noteren in de dramatische omstandigheden van de nacht van 28 op 29 april 1945. Hij las het document na, ondertekende het en om vier uur in de ochtend liet hij het meeondertekenen door Joseph Goebbels, zijn minister van Propaganda. Die pleegde overigens, samen met zijn vrouw, zelfmoord in de bunker, maar eerst had zij hun zes kinderen al om het leven gebracht.

Ook Martin Bormann tekende, en Wilhelm Burgdorf (hoofdadju-
dant van Hitlers Wehrmacht) en uiteindelijk Hans Krebs (de laat-
ste stafchef van het landleger, die zelfmoord pleegde nadat hij de
onderhandelingen over de capitulatie had geleid met de Sovjet-
Russische generaal Tsjeoeikov).

Traudl Junge beweert dat de Führer niets vertelde wat ze nog
niet had gehoord, alles had hij al duizenden keren herhaald. Dat
bevestigt inderdaad zijn verantwoordelijkheid voor het ontkete-
nen van de oorlog, een verantwoordelijkheid die hij bij anderen
legt. Die anderen werden daartoe ‘aangezet door een door het in-
ternationale Jodendom georganiseerde propaganda’, zo beweert
hij.

Maar in feite stond er ook nog iets nieuws in dit testament.

De Führer herinnert erin aan zijn voorspelling van 30 januari
1939 voor de Rijksdag (verjaardag van de machtsgreep door de na-
zi's op 30 januari 1933). Hier volgt deze voorspelling, die terug-
gaat naar het begin van het conflict:

*Er is nog een ding dat ik zou willen bekendmaken op deze dag, die niet al-
leen gedenkwaardig dreigt te worden voor ons, Duitsers.*

*Ik heb al vaak dingen voorspeld in mijn leven en vaak werd ik daarom uit-
gelachen. Tijdens mijn strijd om aan de macht te komen lachten de Joden
als eersten met mijn voorspellingen toen ik verklaarde dat ik op een dag
aan het hoofd zou staan van het land en dus van het hele volk, en dat ik on-
der meer een oplossing zou vinden voor het Joodse probleem.*

*Ik denk dat de luide lach van toen de Duitse Joden vandaag op de lippen
besterft.*

*Nu waag ik me opnieuw aan een voorspelling: wanneer de internationale
Joodse financiële wereld in Europa en elders er opnieuw in slaagt om de
mensheid in een wereldoorlog te doen belanden, dan zal de wereld niet
communistisch worden en daarom zullen de Joden niet als overwinnaars
uit de bus komen, maar zal het Joodse ras in Europa worden uitgeroeid.*

Eigenaardig is – en dat viel ook historica Lucy S. Dawidowicz op – dat Hitler, die tijdens de oorlog meermaals terugkomt op zijn voorspelling, zich een viertal keer vergist van datum: eerst heeft hij het over 30 januari 1941, dan over 30 januari, daarna 30 september en uiteindelijk 8 november 1942, terwijl zijn voorspelling dateert van 1 september 1939. In zijn toespraak van 1 september 1939, trouwens de enige waarin er nog geen gewag wordt gemaakt over Joden, geeft hij de Rijksdag informatie over de inval van de troepen van de Wehrmacht in Polen, een gebeurtenis die zal leiden tot de Tweede Wereldoorlog. Lucy S. Dawidowicz vermoedt dat hij zijn oorlogsverklaring van 1 september 1939 koppelt aan zijn belofte om de Joden te vernietigen.

Heinrich Himmler, Reichsführer van de SS, zorgt op zijn beurt voor een interessante variatie op de voorspelling van 30 januari 1939. Op 23 december 1942, op een moment waarop de *Endlösung* op zijn hoogtepunt is, deelt hij de aspirant-SS'ers in Tölz het volgende mee:

De Joodse kwestie is in Europa totaal veranderd. De Führer heeft in een van zijn toespraken voor de Rijksdag het volgende gezegd: 'Als de Joden een oorlog zouden beramen om de arische volkeren uit te roeien, zullen het de Joden zelf zijn die worden uitgeroeid en niet de ariërs.'

In zijn politiek testament komt Hitler nog een laatste keer terug op deze kwestie:

Maar ik heb er geen enkele twijfel over laten bestaan dat wanneer de Europese volkeren door die internationale samenzweerders uit de financiële wereld weer een keer worden behandeld als een pakje aandelen, de rekening gepresenteerd zou moeten worden aan de Joden, want zij zijn het volk dat verantwoordelijk is voor deze moorddadige strijd!

En hij voegt er onmiddellijk aan toe – en dat was nog nooit gebeurd – dat zijn voorspelling inmiddels is uitgekomen:

Ik heb er evenmin twijfel over laten bestaan dat dit keer miljoenen mannen in de fleur van hun leven de dood zullen vinden en dat honderdduizenden vrouwen en kinderen zullen branden tijdens de bombardementen op de steden, zonder dat de echte verantwoordelijke hiervoor zou worden gestraft, zelfs op een meer humane manier.

De uitroeiing van de Europese Joden is – zo verklaart hij in niet mis te verstane woorden, de uitdrukking ‘op een humane manier’ doet hier wel even de wenkbrauwen fronsen – de prijs die door hen moet worden betaald voor de Duitse doden in een ten einde lopende oorlog.

Op 2 mei dringen de Russen de bunker binnen.

Op 8 mei vindt de algemene en onvoorwaardelijke capitulatie plaats van een verslagen Duitsland.

Een fragment in Hitlers testament met betrekking tot de oplossing van het Joodse probleem in Europa dient te worden onderstreept. ‘Dit keer bleef de dood van miljoenen mannen (aan het front) en honderdduizenden vrouwen en kinderen (door de bombardementen van de geallieerden op Duitsland) niet ongestraft’, zo verklaart hij. Deze uitspraak verwijst vast en zeker naar de Eerste Wereldoorlog, van 1914-1918, waaraan Hitler als vrijwilliger deelnam en waaruit hij terugkeerde in de vaste overtuiging dat hij ooit aan politiek zou gaan doen.

Die vorige oorlog was al ‘georkestreerd’ – om het met de woorden van Himmler te zeggen – door degenen die de Europese bevolking behandelen als een pakje aandelen, zo beweert Hitler in 1945. En nadat de vorige oorlog op een jammerlijke manier is geëindigd, hebben ze zich daar *opnieuw* schuldig aan gemaakt in 1939, zo vervolgt Hitler.

Op dat moment kregen de Duitse legers de *Dolchstoss*, ‘dolkstoot’, van degenen die voordeel haalden uit de oorlog, van die lui die Hitler de ‘criminelen van november’ noemde, de ondertekenaars van de wapenstilstand van november 1918.

In *Mein Kampf*, waarvan het eerste deel werd geschreven in 1924-1925, schrijft de toenmalige leider van de nationaalsocialistische Duitse arbeidersbeweging die in het fort van Landsberg na een in 1923 mislukte staatsgreep werd gevangengezet, het volgende over het jaar 1914:

*Het moment was gekomen om maatregelen te treffen tegen heel die gluipe-
rige gemeenschap van Joden die het volk verzielen... Een alerte regering
had de vijanden van de natie genadeloos moeten vernietigen. Terwijl de
beste mannen aan het front sneuvelden, had men zich toch ten minste op
de achtergrond kunnen bezighouden met het verdelgen van dat gespuis.*

Op dit ogenblik is dat een feit.

Om te begrijpen wat er tijdens het nazibewind is gebeurd met de vrijmetselarij, moeten we via de Jodenkwestie, omdat vrijmetselaars, communisten (het Russische bolsjewisme en de Duitse marxisten), de internationale 'haute finance', kortom, al deze 'internationale samenzweersers', zich in de hitleriaanse interpretatie van de wereld verenigden in eenzelfde complot... Een gigantische samenzwering die de aanleiding zou zijn tot de twee wereldoorlogen en die zich tot doel heeft gesteld het Duitse volk te vernietigen.

De ultieme verantwoordelijke van dat complot, de 'echte verantwoordelijke' volgens het politiek testament van Hitler, is de Jood. En dit keer, zo besluit Hitler in 1945, heeft hij geboet voor zijn daden.

Hoe en waarom worden de vrijmetselaars in de nazi-ideologie gekoppeld aan een Joods complot tegen Duitsland en wat behelst dit complot eigenlijk? En wat is er eigenlijk precies gebeurd met de vrijmetselaars tijdens het nazibewind?

Om deze vragen te beantwoorden moeten we terug naar de bron van het nationaalsocialistische gedachtegoed.